

Elisabet Iserte López

Les estàtues amb barret de palla (català)

Hi havia una vegada una parella d'avis que vivien en un poblet petit en mig de la muntanya. Eren bastant pobres i per sobreviure es dedicaven a fer barrets de palla a mà que després venien a la ciutat i menjaven de les quatre hortalisses que conreaven al seu hort. Tenien una vida senzilla però eren feliços.

Va arribar, però, l'últim dia de l'any i no tenien amb què celebrar-lo. Així és com l'avi va decidir anar a la ciutat a vendre els sis barrets que havia fet aquella setmana, per així poder comprar alguna cosa especial per menjar la nit Cap d'Any.

Era ple hivern i va començar a nevar i a fer un vent espantós. L'avi va aconseguir arribar a la ciutat però, un cop allà, va veure que ningú li feia cas. Tothom estava massa enfeinat fent compres d'última hora i corrent amunt i avall i ni es paraven a mirar-se els senzills barrets de palla.

Després de moltes hores i sense haver venut cap barret va decidir tornar cap a casa. Estava nevant més fort i volia arribar a temps per passar la nit de Cap d'Any amb la seva dona.

A mig camí es va trobar amb sis estàtues de Jizō que tenien els caps coberts de neu. Quin greu, va pensar. No les podia deixar així i va decidir posar a cada una de les estàtues un dels sis barrets que no

havia pogut vendre. No era gran cosa, però esperava així poder protegir-les del mal temps. Es va acomiadar d'elles amablement i va seguir el seu camí cap a casa, obrint-se pas entre la neu.

Després de molt caminar va arribar a casa i va explicar a la dona el que havia passat amb els barrets. Ella no es va enfadar sinó que, somrient, li va dir que havia fet el correcte i que estava molt orgullosa d'ell.

Malauradament, van haver de menjar una sopa de verdures com cada nit, enlloc d'un sopar especial, i se'n van anar a dormir al seu humil llit. Mentre dormien, de sobte, van sentir unes petjades a la neu que s'apropaven a la casa i la veu d'algú preguntant quina era la casa de l'home dels barrets de palla... Molt espantats, van anar cap a la porta i van obrir-la poc a poc per veure qui venia. Als seus peus, davant de la casa, van trobar grans cistelles plenes d'arròs, verdures, peix, cereals i altres aliments. No podien ni imaginar d'on sortia tot allò fins que, en l'horitzó, van veure les siluetes de les estàtues amb els barrets de palla.

I així és com la parella d'avis va entendre que les estàtues només volien tornar el favor a l'avi, que havia estat tan generós amb elles regalant-los els seus barrets per protegir-les de la neu mentre els demés ni s'havien adonat que eren allà.

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest barret de palla ja s'ha fos.